

Ons huidig internationaal werk en onze internationalistische taken

Communistische Partij van de Filippijnen

Marxistische Studies Nr.71-2, 2006-01-15

De Communistische Partij van de Filippijnen (CPF) leidt het Filippijnse proletariaat en volk in de twee fasen van de Filippijnse revolutie. De huidige fase is die van de nieuwe democratische revolutie via de langdurige volksoorlog. De volgende fase, de socialistische revolutie via de nationale overname van de politieke macht, kan beginnen van zodra de nieuw democratische revolutie voltooid is.

De kern van de volksdemocratische staatsstructuur, die gebaseerd is op het bondgenootschap tussen arbeiders en boeren, is de dictatuur van het proletariaat. De belangrijkste component daarvan is het volksleger, dat geleid en gecontroleerd wordt door de arbeidersklasse via haar revolutionaire partij. De overgang van kapitalisme naar socialisme kan enkel bereikt worden als de dictatuur van het proletariaat gedurende een hele historische periode standhoudt.

Tijdens deze Filippijnse revolutie volbrengen de CPF, het proletariaat en het hele volk zowel nationaal-revolutionaire als internationalistische taken. De verwezenlijking van beide taken zullen de wereldwijde volksstrijd tegen het imperialisme en de internationale proletarische revolutie voor socialisme en communisme vooruithelpen.

De revolutionaire strijd van de Filippijnse communisten, proletariers en halfproletariërs in de Filippijnen vormt een integraal onderdeel van de revolutionaire strijd van het proletariaat en het volk van de hele wereld en draagt bij tot de vooruitgang van de globale anti-imperialistische beweging en de wereldwijde proletarisch-socialistische revolutie. Onze overwinningen zijn de overwinningen van het internationale proletariaat en van de volkeren van de hele wereld. Zoals hun overwinningen ook de onze zijn.

Voor en na het herstel van de CPF in 1968 voerden het Filippijnse revolutionaire proletariaat en de massa's onder zijn leiding, militante propaganda en massa-acties ter ondersteuning van alle revolutionaire strijdbewegingen tegen het imperialisme en de reactie. Op bepaalde momenten leverde de CPF een aantal kaders en technische bijstand om andere partijen te helpen. Maar de meest betekenisvolle steun die de CPF en de Filippino's tot dusver hebben verleend aan andere revolutionaire volksbewegingen, is de vooruitgang van de Filippijnse revolutie. De CPF ontving betekenisvolle morele en materiële steun van partijen die de principes van de proletarische klassenstrijd en de revolutie, de klassendictatuur van het proletariaat en het proletarisch internationalisme hooghouden. De steun behelst kadervorming en materiële en technische bijstand. Maar buitenlandse bijstand, hoe omvangrijk ook, kan nooit vergeleken worden met het zweet en bloed van de Filippijnse revolutionairen en massa's. Buitenlandse bijstand zou zelfs schadelijk en contraproductief kunnen zijn indien hij onder verkeerde omstandigheden gegeven wordt, onaangepast of onverteerbaar is.

In strategisch opzicht bedraagt de materiële steun die wij hebben gekregen nauwelijks 1 % van alle middelen die wij op eigen krachten ingezameld hebben door strijd en massawerk. Eigenlijk is onze grootste, weliswaar ongewilde buitenlandse wapenleverancier het Pentagon. Wij nemen de door de VS geleverde wapens in beslag tijdens onze tactische aanvallen tegen militaire, politionele en paramilitaire krachten van de vijand.

De zin van de geschiedenis

Wij Filippijnse communisten hebben een scherpe zin voor geschiedenis. Wij waren ons altijd bewust van de nood om principes, lessen en inspiratie te zoeken in de revolutionaire theorie en praktijk ontwikkeld door Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao en andere revolutionaire denkers en leiders en door de brede revolutionaire massa's van het proletariaat en het halfproletariaat.

Op basis van de revolutionaire ervaringen van het Filippijnse volk en de Filippijnse vakbeweging, stichtten Crisanto Evangelista en andere kameraden de CPF voor het eerst in 1930. Zij vonden inspiratie in de Grote Oktoberrevolutie en de Derde Internationale. Maar zij kregen geen expliciete richtlijn van de Derde Internationale om de partij op te richten, hoewel Amerikaanse en Chinese kaders van de Derde Internationale al sinds de 1920 twintig arbeiders en boeren aangemoedigd hadden om deel te nemen aan conferenties in Moskou, Kanton en Shanghai.

Geleid door de antifascistische eenheidsfrontpolitiek van de Derde Internationale, werden kaders van de Communistische Partij van de VS afgevaardigd naar de regering van de Commonwealth-US van Quezon in 1936-37, om communistische leiders uit de gevangenis en uit hun ballingschap te bevrijden. Zij omkaderden ook de oprichting, in 1938, van de Communist and Socialist Merger Party (CSMP), waarvan de communistische en socialistische partij met hun respectievelijke arbeiders- en boerenachterban deel uitmaakten.

De rechtsopportunistische invloed van Earl Browder drong de CPF binnen, niet omwille van de Derde Internationale, maar omwille van de invloed van de CPUSA op de secretaris-generaal van de CSMP, Dr. Vicente Lava, die een voormalig CPUSA-lid was. De Browder-lijn van 'vrede en democratie' ondermijnde de revolutionaire vastberadenheid van de Communist-Socialist Merger Party (CSMP) na de ontbinding van de Derde Internationale in 1943.

De CSMP had een beperkte kennis van de strijd tegen het revisionisme van Tito in het Communistische informatiebureau vanaf 1948. Zij hield zich bezig met binnenlandse thema's, de toenemende aanvallen op de revolutionaire krachten en het volk en uiteindelijk het uitbreken van de burgeroorlog. De tweede Lava-broer die secretaris-generaal werd, José Lava, wou de linksopportunistische lijn van snelle militaire overwinningen in twee jaar tijd toepassen, zonder degelijk massawerk en zonder een degelijke massaorganisatie. Binnen dezelfde twee jaren, van 1950 tot 1952, leidde deze lijn naar de vernietiging van vele eenheden van het volksleger, gelegen in kampen in de niet-bevolkte Sierra Madre.

De derde Lava-broer die secretaris-generaal werd, Dr. Jesus Lava, nam een rechtsopportunistische lijn aan onder druk van de nederlaag en het pessimisme. Waardoor hij geleidelijk aan onder

invloed kwam van het revisionisme van Chroesjtsjov. De CSMP werd steeds zwakker als gevolg van de politiek van 1955 om het volksleger te vernietigen en van 1957 om de CSMP zelf te vernietigen. Vóór 1960 was de CSMP op sterven na dood, met een secretaris-generaal die zichzelf voornamelijk in Manilla schuilhield, zonder dat er nog partijafdelingen of enige linkse revolutionaire massabeweging overbleef.

Pas in 1962 kreeg dr. Jesus Lava belangstelling voor het oprichten van een 'uitvoerend comité' om de CSMP te doen herleven, nadat hij daar toe was aangemoedigd door een studentenbetoging van 5000 studenten tegen de hoorzittingen van het Congres in 1961 tegen 'subversieve' geschriften in universitaire publicaties. Hij nodigde kameraad Amado Guerrero uit om in 1962 de jongeren te vertegenwoordigen in het Comité, toen die was teruggekomen van enkele maanden talencursus en clandestiene revolutionaire studies in Indonesië.

De jonge proletarische revolutionaire kaders geleid door kameraad Amado Guerrero hadden, los van de CSMP, het marxisme-leninisme bestudeerd. Zij bestudeerden de Filippijnse geschiedenis en de huidige omstandigheden en de in het geheim beschikbare geschriften van de Filippijnse communisten sinds Crisanto Evangelista. Zij kregen via Indonesië toegang tot de marxistisch-leninistische literatuur en de Sovjetrussische en Chinese Literatuur. Zij bestudeerden de Verklaringen van Moskou van 1957 en 1960 en het zich ontwikkelende ideologische debat en andere tegenstellingen tussen de Communistische Partij van de Sovjet-Unie (CPSU) en de Chinese Communistische Partij (CCP).

In 1967 bereikten de tegenstellingen tussen de proletarische revolutionairen en de revisionistische klik van Lava een hoogtepunt, voornamelijk over kwesties die te maken hadden met de partijgeschiedenis, de strategie en de tactiek en in de tweede plaats over het ideologische debat tussen China en de Sovjet-Unie. De proletarische revolutionairen hadden de meerderheid van de jonge én oudere partijkaders en -leden voor zich gewonnen.

Zij publiceerden hun marxistisch-leninistisch standpunt in *Beijing Review*, op 1 mei 1967. De Lavafractie publiceerde haar revisionistische standpunt in het in Praag gelegen pro-Sovjet *Information Bulletin*. Kameraad Amado Guerrero en andere proletarische revolutionairen hebben in 1968 de CPF hersteld onder leiding van het marxisme-leninisme en de gedachte Mao Zedong. Het heroprichtingscongres was gebaseerd op een diepgaande kritiek op de ideologische, politieke en organisatorische fouten van de Lavabroers sinds 1942 en op het moderne revisionisme, met zijn kern in de CPSU. Onze partij verklaarde trouw te blijven aan het principe van het proletarisch internationalisme en beschouwde haar revolutionaire strijd en overwinningen als een bijdrage voor de wereldwijde strijd tegen het imperialisme en de wereldwijde proletarische revolutie.

Wij bekritiseerden en verwierpen de revisionistische idee dat het proletariaat zijn historische opdracht in de Sovjet-Unie reeds had vervuld. Wij bestempelden de ideeën van Chroesjtsjov van de 'partij van het hele volk' en de 'staat van het hele volk' als burgerlijk populisme en de slogans 'pacifistische overgang', 'pacifistische economische concurrentie' en 'vreedzame coëxistentie' als burgerlijk pacifisme en reformisme (voorgesteld als de algemene lijn in tegenstelling tot het proletarisch internationalisme in de internationale betrekkingen).

Toen Brezjnef aan de macht was van 1964 tot 1982, heeft onze partij hem bekritiseerd: hij breidde de door Chroesjtsjov ingezette verburgerlijking van de politiek, de economie, de cultuur, de defensie en de internationale betrekkingen van de Sovjet-Unie, nog uit. Vanaf 1966 verdedigden wij de theorie en de praktijk van Mao Zedong van het verder zetten van de revolutie onder de dictatuur van het proletariaat om het revisionisme te bekampen, het kapitalistische herstel te voorkomen en het socialisme te consolideren via de grote proletarische culturele revolutie.

Onze partij heeft het standpunt verdedigd dat de revisionistische lijn het in de CPSU won onder Chroesjtsjov en Brezjnef en zo voor Gorbatsjov de weg effende om onder zijn heerschappij al wat nog enigszins op socialisme leek te vernietigen. Op dezelfde manier wonnen in China het rechtsopportunistische en revisionistische veld zodat de rechtsopportunisten en revisionisten uiteindelijk in staat waren om de culturele revolutie te saboteren en om de baan te effenen voor het omkeren van de proletarisch revolutionaire lijn van Mao en voor het herstel van het kapitalisme al gauw na zijn dood.

Meer dan enige andere factor is het de ideologische en politieke degeneratie van de heersende partij en nationale bureaucratie die het socialisme hebben vernietigd. Wij moeten dit feit erkennen en bestuderen hoe het socialisme gedurende enkele decennia tegen alles in kon worden opgebouwd en hoe het kapitalisme gedurende de volgende decennia geleidelijk en vreedzaam hersteld kon worden door het ideologische en politieke verval van de partij en de nationale bureaucratie. Wij moeten terugrijpen naar de marxistisch-leninistische principes van Lenin, Stalin en Mao om de ontwikkeling van het revisionisme en de daaropvolgende vernietiging van het socialisme te bestuderen.

De huidige internationale situatie en taken

Om volledig te begrijpen hoe erg de internationale anti-imperialistische en socialistische bewegingen te lijden hadden onder de zware terugslagen en in een periode van tijdelijke nederlaag terechtgekomen zijn, moeten wij bestuderen hoe het monopoliekapitalisme, het moderne revisionisme en het neokolonialisme samen het proletariaat en het volk onderdrukt en uitgebuit hebben.

De door de VS geleide ideologische, politieke, economische, militaire en culturele imperialistische offensieven tegen het proletariaat en het volk, de snel verslechterende crisis van het internationale kapitalistische systeem en de roofzucht van de neoliberale globalisering, de escalatie van de imperialistische oorlogsproductie, de verspreiding van staatsterrorisme en agressieoorlogen, drijven ons ertoe strijd te voeren tegen het VS-imperialisme, zijn bondgenoten en marionetten.

Maar om een langdurig revolutionair vertrouwen op te wekken en standvastige, groeiende anti-imperialistische en socialistische bewegingen te ontwikkelen, hebben wij communistische en arbeiderspartijen nodig die niet alleen strijd voeren tegen het imperialisme en de reactie, voor democratie en socialisme, maar die ook in staat zijn om het probleem van de strijd tegen het moderne revisionisme aan te pakken en zo te beletten dat dit opnieuw tot ontwikkeling komt om het socialisme te ondermijnen en te vernietigen.

Als communistische en arbeiderspartijen moeten wij ten eerste goed onze plicht vervullen in de studie van het marxisme-leninisme en de revolutionaire strijd, als we echt iets betekenisvol willen bijdragen tot de internationale communistische beweging. In ieder geval zijn vergaderingen met andere partijen gelegenheden om te leren van andere partijen, veeleer dan om hen te leren wat ze moeten denken en doen. Communistische en arbeiderspartijen kunnen deelnemen aan bilaterale en multilaterale ontmoetingen om ervaringen, standpunten en ideeën uit te wisselen, theoretische discussies te voeren en afspraken te maken over verschillende vormen van samenwerking.

Bilaterale ontmoetingen bieden voordelen ten opzichte van multilaterale ontmoetingen in de huidige situatie van grote meningsverschillen onder communistische en arbeiderspartijen over ideologische en politieke standpunten. Bilaterale ontmoetingen kunnen vaker doorgaan of op regelmatige basis en kunnen meer tijd voorzien voor diepgaande discussies en studie. Het is gemakkelijker om vragen te stellen, standpunten te formuleren en suggesties te geven en tot een gemeenschappelijk begrip en gemeenschappelijke standpunten te komen via bilaterale ontmoetingen dan via multilaterale ontmoetingen, waar de partijen normaal gezien gevraagd wordt vooraf bepaalde standpunten te geven en te verdedigen.

Tijdens bilaterale ontmoetingen is het niet alleen gemakkelijker om tot een akkoord te komen over ideologische en politieke standpunten en over praktische samenwerking, maar ook om de specifieke verantwoordelijkheden en taken vast te leggen voor de uiteenlopende vormen van samenwerking. Er is meer tijd en inspanning nodig om multilaterale ontmoetingen te organiseren. Wanneer die gehouden worden, zijn de partijen beperkt door de tijd en kan men slechts een algemeen niveau van wederzijds begrip bereiken en algemene lijnen van samenwerking bepalen. Er kunnen maar enkele resoluties grondig besproken worden en tot een consensus leiden.

Multilaterale ontmoetingen kunnen enkel vruchten afwerpen wanneer zij voorafgegaan worden door een reeks bilaterale ontmoetingen, de gelegenheid bieden voor bilaterale ontmoetingen en uitmonden in het vastleggen van bilaterale relaties om het wederzijds begrip en de samenwerking nog te verdiepen. Ons revolutionaire werk, geleid door het marxisme-leninisme, in onze respectievelijke landen en onze respectievelijke bilaterale relaties met andere communistische en arbeiderspartijen, vormen de bouwstenen van multilaterale relaties en van de internationale communistische beweging.

De leidende principes in de relaties tussen partijen

De vastgelegde principes die de betrekkingen tussen communistische en arbeiderspartijen leiden, zijn die van het proletarisch internationalisme, de gelijkheid en de onafhankelijkheid, het wederzijds respect, de niet-inmenging en de wederzijdse steun en samenwerking tot wederzijds voordeel. Zelfs vóór haar ontbinding in 1943 had de Derde Internationale beslist dat het Uitvoerend Comité zou moeten afzien van enige tussenkomst in de organisatorische details van gelijk welke partij en in plaatselijke kwesties die de partij van een bepaald land veel beter kent dan enige buitenlandse partij.

Bij haar ontbinding verklaarde de Derde Internationale dat het onmogelijk was de nationale afdelingen te coördineren onder de omstandigheden van de wereldoorlog en dat de partijen over voldoende politieke rijpheid en zelfstandigheid beschikten door het hoofd te bieden aan de complexiteit van hun respectievelijke nationale situatie. Na de Tweede Wereldoorlog, toen verschillende communistische en arbeiderspartijen aan de macht kwamen, werden de principes van gelijkheid, onafhankelijkheid en niet-inmenging nog sterker benadrukt, met name in de Verklaring van Moskou van 1957.

De onafhankelijkheid die Tito voor Joegoslavië opeiste, was onaanvaardbaar omdat zij gebaseerd was op het burgerlijk nationalisme en een dekmantel was voor een hele reeks revisionistische ideeën en politieke maatregelen, die in tegenspraak waren met de landhervorming en met de gecentraliseerde socialistische planning. De zware inspanningen van de CPSU om zichzelf via multilaterale ontmoetingen in stand te houden als 'leidend centrum' van de internationale communistische beweging, konden het revisionistische verval van de CPSU niet tegenhouden, net zomin als de eis tot zelfstandigheid van de Chinese Communistische Partij (CCP) en andere Aziatische partijen en hun overwegende voorkeur voor bilaterale in plaats van multilaterale ontmoetingen. De CCP en andere partijen vreesden dat de CPSU multilaterale ontmoetingen gebruiken om haar eigen wil op te leggen aan de andere partijen en daarvoor de methode van de meerderheidsstemming gebruikte in plaats van die van de consensus.

Wij moeten leren van het verleden. Indien we systematische, periodieke of regelmatige multilaterale ontmoetingen van communistische en arbeiderspartijen willen organiseren, moeten we de eerder vermelde principes die de relaties tussen partijen leiden, in acht nemen. Wanneer we resoluties bespreken en tot een akkoord komen, moeten we de methodes van de democratische raadpleging en de consensus toepassen. Zo wordt de gelijkheid en de onafhankelijkheid van de partijen gerespecteerd. Partijdelegaties krijgen ruim de gelegenheid om hun leiding verder te raadplegen en de resolutie met of zonder commentaar of voorbehoud te ondertekenen.

Om het voortbestaan en de efficiëntie van eender welk systeem van multilaterale ontmoetingen te versterken, mogen enkel akkoorden gesloten worden over die kwesties of punten waarover dergelijke akkoorden op basis van een consensus kunnen bereikt worden. Geschillen moeten aan de kant geschoven worden om het niveau van eenheid, wederzijds begrip en mogelijke praktische samenwerking te behouden. Dergelijke geschillen kunnen in de toekomst opgelost worden, ofwel door het niveau van wederzijds begrip te verhogen of door een verandering in de situatie of door beide.

Het zou onmogelijk zijn om een systeem van multilaterale ontmoetingen in stand te houden, indien één partij of een paar partijen beweren het leidende centrum te zijn of door verkiezing of aanduiding de macht krijgen om de andere partijen te leiden. Het principe van democratisch centralisme is niet van toepassing tussen gelijke en zelfstandige partijen. De methodes van overredende discussie en consensus staan tot ieders beschikking om een akkoord te bereiken over bepaalde kwesties en actiemethodes.

De voorbije vijftien jaar nam onze partij deel aan een aantal multilaterale ontmoetingen van communistische en arbeiderspartijen, zoals het Brusselse Internationale Communistische Seminarie, de Internationale Conferentie van marxistisch-leninistische partijen en organisaties, het Internationaal Seminarie van Calcutta over de blijvende geldigheid van het marxisme, het Internationaal Seminarie over de Volksoorlog en het Internationaal Seminarie van Katmandu over het socialisme. Zij leverde ook haar bijdrage, door het sturen van documenten, aan andere multilaterale ontmoetingen in Moskou, Quito en elders, waaraan ze niet kon deelnemen bij gebrek aan financiële middelen.

De CPF is bereid om aan elke multilaterale vergadering deel te nemen waar de eerder vermelde principes worden gevolgd voor de relaties tussen partijen en waar resoluties voldoende tot stand komen door democratisch overleg en consensus. De multilaterale vergaderingen kunnen variëren naargelang het ideologische niveau en de interessepunten van de deelnemers, zoals het marxisme, marxisme-leninisme, de gedachte Mao Zedong of het wetenschappelijk socialisme, naargelang de onderwerpen, zoals de volksoorlog, de verdediging van het socialisme of de neoliberale globalisering of enig aspect van het imperialisme of naargelang een geografisch probleem, zoals internationaal, Azië of ZuidOost-Azië.

Onze partij erkent dat de verscheidenheid van multilaterale ontmoetingen van communistische en arbeiderspartijen toe te schrijven is aan verschillen in ideologie, politieke interesse of in het geografische actieterrain. Wij zijn optimistisch en geloven dat uit dergelijke verscheidenheid aan multilaterale ontmoetingen, uit de hogere niveaus van wederzijds begrip en praktische samenwerking tegen de gemeenschappelijke vijand en, het belangrijkste, uit de daaruit voortkomende revolutionaire overwinningen, partijen zullen ontstaan die in staat zullen zijn om alle, of de meeste, communistische en arbeiderspartijen van de wereld te verenigen dankzij het respect, de ervaring en de autoriteit die zij verworven zullen hebben.

Evaluatie

Er is tijd nodig om een ideologische, politieke en organisatorische eenheid op te bouwen van communistische en arbeiderspartijen, die vergelijkbaar is met die van de jaren 1930 of de jaren 1950. We mogen niet vergeten dat de vergadering van 81 communistische en arbeiderspartijen in Moskou in 1960 net de voorbode was van grote verdeeldheid binnen de internationale communistische beweging. Er is geen gouden, 'ideale' eeuw waarnaar we in een handomdraai kunnen terugkeren alleen maar door multilaterale ontmoetingen te organiseren.

Natuurlijk is de eenheid van de internationale communistische beweging op basis van het marxisme-leninisme en het proletarisch internationalisme altijd een wenselijk en noodzakelijk streefdoel. Maar om dit project te verwezenlijken, moeten wij erkennen hoe veel vernieling het moderne revisionisme en reformisme gedurende lange tijd hebben veroorzaakt aan de grote zaak en de realisaties van het socialisme. Dat impliceerde het ondermijnen van het socialisme, het verkeerdelijk voorstellen van revisionisten als communisten en van het kapitalistische herstel als socialistische hervormingen en uiteindelijk het openlijke volledige kapitalistisch herstel in de jaren 1989-1991.

Vandaag zijn bilaterale en multilaterale ontmoetingen tussen communistische en arbeiderspartijen realiseerbaar en moeten zij plaatsvinden om het niveau van gemeenschappelijk begrip van de geschiedenis en de huidige omstandigheden binnen de internationale communistische beweging te verhogen, de huidige situatie te analyseren en het eens te worden over wat communistische en arbeiderspartijen individueel en collectief kunnen doen voor de heropstanding van de revolutionaire massabeweging van het proletariaat en het volk tegen het imperialisme en voor het socialisme.

Dankzij dergelijke ontmoetingen kunnen wij het niveau van gemeenschappelijk ideologisch en politiek begrip verhogen en dankzij successen in de revolutionaire strijd tegen het imperialisme en voor het socialisme kunnen wij de basis leggen om de huidige verschillen tussen de communistische en arbeiderspartijen te boven te komen en op te lossen. Wat nu voor ons allen van belang is, is dat wij allemaal de principes van het proletarisch internationalisme volgen, van de gelijkheid, de onafhankelijkheid, de niet-inmenging, de wederzijdse steun en samenwerking in de relaties tussen communistische en arbeiderspartijen.

We moeten het marxisme-leninisme integreren in de concrete omstandigheden van onze respectievelijke landen, het proletariaat en het volk leiden in de revolutionaire strijd tegen het imperialisme en de reactie en tegen het revisionisme en het reformisme.

Dankzij de ervaring, kracht en ideeën uit de revolutionaire strijd in onze respectievelijke landen, hebben wij als communistische en arbeiderspartijen veel te delen wanneer we samenkomen, zoals nu tijdens dit seminarie. Wij kunnen ervaringen en analyses uitwisselen, het niveau van wederzijds begrip en strategie verhogen en het eens worden over de coördinatie van strijdbewegingen en over verschillende vormen van samenwerking. Als we daarbij successen boeken, evolueren we geleidelijk aan naar een eenheid van nooit geziene betekenis, efficiëntie en omvang.

2 mei 2005

Tekst uitgewerkt door het Internationaal Departement van het Centraal Comité van de Communistische Partij van de Filippijnen.

De redactie van *Marxistische Studies* heeft de tekst ingekort. De volledige versie kan de lezer vinden op de website www.wpb.be/icm.htm.